

Arrest

nr. 279 129 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 12 juli 2021, diende op 14 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Italië op respectievelijk 29 april 2016, 10 mei 2016, 14 juli 2016 en 9 juli 2018 (Eurodac).

1.2. Op 28 april 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 29 april 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 14/07/2021

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming vond uw persoonlijk onderhoud plaats op 25 januari 2022 van 13.38 u tot 15.34 u op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. Uw advocaat, Meester Pascal Ngenzebuhoro loco Meester Döne Dagyan, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, soenniet van religie en Rajput van origine te zijn. U bent geboren in de stad Lahore in de provincie Punjab in Pakistan in 1989, waar u woonde tot uw vertrek op 2 februari 2016. U haalde uw einddiploma van de middelbare school in 2008 en trachtte verder te studeren, maar u slaagde niet voor uw examens en stopte daar dan mee. Reeds tijdens uw studies werkte u op verschillende plaatsen, en twee jaar na uw afstuderen begon u te werken in een groentemarkt, waar u tractoren en vrachtwagens hielp lossen. Dat werk deed u tot uw vertrek. 's Avonds werkte u als hulp bij een apotheker om het vak te leren.

Enkele maanden voor uw vertrek zag u bij het lossen van een tractor in de groentemarkt wapens liggen in het voertuig, verstopt tussen de groenten. De chauffeur zag dat u dit gezien had en dreigde dat hij u zou vermoorden als u dit aan iemand zou vertellen. Vanaf de volgende dag werd u steeds gevolgd door onbekenden, telkens twee. Uw broer regelde een smokkelaar via een kennis van hem, waarmee u op 2 februari 2016 vertrok. U ging met de trein naar Quetta, waar u overstapte in de auto van de smokkelaar, die u zo naar Iran bracht.

Uw moeder en uw broer verhuisden naar Turkije omdat een onbekende persoon aan uw broer kwam vragen waar u was.

U vluchtte via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 14 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef onderweg één maand in Istanbul in Turkije en 2 maanden in Athene in Griekenland. In Duitsland vroeg u internationale bescherming aan op 29 juli 2016. U ontving daar een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 15 april 2018, waartegen u in beroep ging. Dat beroep werd verworpen op 14 maart 2020. Twee jaar na uw aankomst verliet u Duitsland echter al, waarna u op 14 februari 2018 internationale bescherming aanvraagde in Italië, waar u drie jaar verbleef. Ook in Italië ontving u een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen u niet in beroep ging.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en achtergrond. Ten eerste dient opgemerkt dat u geen enkel document ter staving van uw identiteit neerlegde, waardoor u deze niet onomstotelijk wist aan te tonen en uw verklaringen daarover derhalve niet meer dan blote beweringen zijn.

Ten tweede geeft u aan dat u reeds in 2015 uw identiteitskaart verloor en dat u sindsdien geen enkele poging hebt ondernomen om nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen, ondanks uw langdurige verblijf in meerdere landen met Pakistaanse ambassades (CGVS p. 3). U verklaart dat u deze documenten pas zult aanvragen als u hier documenten zal ontvangen (CGVS p. 3). U verklaart later nooit problemen te hebben gehad met de Pakistaanse autoriteiten (CGVS p. 20) en op navraag verklaart dat u naar de ambassade zal gaan (CGVS p. 21), wat u onmiddellijk daarna tegenspreekt, u geeft aan dat u dit enkel zult doen op voorwaarde dat het CGVS u belooft dat u niet gerepatrieerd zal worden (CGVS p. 21). Deze manifeste onwil om te voldoen aan uw medewerkingsplicht ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid reeds danig. Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat eventuele documenten die u in de toekomst zou neerleggen over u zouden handelen.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw kerngezin. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u namelijk aan dat u geen zussen hebt (CGVS p. 6), hoewel u in Duitsland daarentegen aangaf dat u wel degelijk zussen hebt, die bij u in huis woonden (BAMF p. 2). Na confrontatie geeft u aan dat u het in Duitsland over uw nichten had en dat zij hetzelfde waren als zussen, maar u geeft zelf aan dat uw nichten in Jehlum woonden (CGVS p. 6). Dit is dus geen geloofwaardige verklaring voor deze discrepantie, die bijgevolg uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Ten vierde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw opleidingsniveau. Tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u tot het tiende jaar studeerde en dus ook uw einddiploma haalde (CGVS p. 8), terwijl u in Duitsland daarentegen verklaarde dat u tot de achtste graad studeerde (BAMF p. 4). Ook deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u achtervolgd wordt door mensen die u zouden doden. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste slaagt u er niet in om uw verklaring dat u effectief achtervolgd werd aannemelijk te maken. Ten eerste heeft u geen concrete aanleiding om aan te nemen dat u achtervolgd werd. U geeft aan dat u wist dat u achtervolgd werd doordat u steeds onbekende mensen zag die u raar aankeken (CGVS p. 15). Zij lieten u echter op geen enkele manier weten wie zij waren, spraken u nooit aan en raakten u ook niet aan (CGVS p. 17). Ook ging het niet steeds om dezelfde mensen, maar zag u steeds anderen (CGVS p. 15). De aanwezigheid van steeds andere onbekende mensen die weliswaar raar naar u kijken is echter geen concrete aanwijzing dat u achtervolgd zou worden. Zeker in een grootstad als Lahore, die 11 miljoen inwoners telt, kan deze omstandigheid als een eerder natuurlijke gang van zaken worden beschouwd.

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over het begin van deze achtervolging. Eerst geeft u aan dat u pas de dag nadat u de wapens zag achtervolgd werd (CGVS p. 14). Nadat u gevraagd wordt hoe deze mensen wisten waar u woonde, geeft u echter plots aan dat de chauffeur u reeds achtervolgde toen u naar huis ging vanop de groentemarkt en dat u dit zelfs zag (CGVS p. 18-19). Het lijkt hier te gaan om een ad hoc-verklaring die u ontwikkelde naarmate uw relaas bevraagd werd.

Deze elementen samen leiden ertoe dat u er niet in slaagt om uw verklaringen over uw achtervolging aannemelijk weet te maken. Aangezien dit de kern, zo niet de volledigheid van uw problemen betreft, komt ook de geloofwaardigheid van de rest van uw relaas op losse schroeven te staan.

Ten tweede slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat de chauffeur van de vrachtwagen u überhaupt zou willen laten achtervolgen. U geeft aan dat er veel wapens in de tractor lagen die u moest uitladen, waaronder grote geweren. U verklaart ook dat u deze moest uitladen terwijl de chauffeur achteraan de vrachtwagen stond en naar u keek, zonder u hierbij te helpen (CGVS p. 13). Nadat hij merkte dat u de wapens zag, gebod hij u alles verder uit te laden en verklaarde hij dat hij u zou vermoorden als u iemand zou vertellen over de wapens (CGVS p. 13). Na uw belofte niets te zullen zeggen, liet hij u gaan en ging niet verder dan deze verbale bedreiging (CGVS p. 14). De dag erna stuurde hij dan plots wel twee mensen om u te achtervolgen, en liet u maandenlang surveilleren door steeds wisselende spionnen (CGVS p. 10). Nochtans wist u zelfs niet bij welke groep deze mensen hoorden of waar ze de wapens voor zouden gebruiken (CGVS p. 17).

U geeft zelf aan dat u hen geen enkele reden gaf om u te verdenken (CGVS p. 18). Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat zij de enorme mankracht zouden inzetten die noodzakelijk was om u maandenlang constant te achtervolgen. Als zij over dit soort mankracht zouden beschikken, hadden zij u zelfs nooit moeten betrekken bij het uitladen van de wapens, zij hadden dit dan zeker zelf kunnen doen. Indien zij

het bestaan van deze wapens tegen zo'n hoge prijs geheim wilden houden, had de vrachtwagenchauffeur zelfs ook alleen kunnen uitladen, aangezien u dit ook alleen kon. Als zij vaker op deze manier te werk gingen en iedereen zouden achtervolgen die zij ooit een lading wapens hadden laten uitladen, zouden zij bovendien over een nog grotere mankracht moeten beschikken.

Ook deze ongeloofwaardigheid raakt de kern van uw relaas, en ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan dus verder.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de aard van de achtervolging. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud namelijk ten eerste dat de chauffeur u enkel verbaal bedreigde en u voor de rest met rust liet (CGVS p. 14). In Duitsland verklaarde u echter dat de chauffeur u met een wapen bedreigde (BAMF p. 2). U ontkent dit gezegd te hebben (CGVS p. 14).

Ten tweede verklaarde u in Duitsland dat u twee keer thuis werd bedreigd, waarbij uw achtervolgers u één keer zo hard sloegen dat ze uw tand braken (BAMF p. 2). Ook verklaarde u daar dat u na een maand telefonisch bedreigd werd (BAMF p. 9). Niet alleen verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u slechts eenmaal bedreigd werd door de chauffeur en daarna zelfs nooit meer aangesproken werd (CGVS p. 15-17). Daarnaast verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud ook nog dat het de Macedonische politie was die uw tanden brak (CGVS p. 21). Na confrontatie blijft u bij uw verklaringen op het CGVS (CGVS p. 21).

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder, te meer daar u verklaarde dat u in Duitsland volledig dezelfde verklaringen aflegde als in België (CGVS p. 12). U heeft in Duitsland ook beroep aangetekend tegen de beslissing die daar genomen werd en heeft dus zeker de kans gehad om de verslagen te lezen en indien nodig te wijzigen.

Ten vierde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw vertrek uit Pakistan. Ten eerste verklaarde u in Duitsland dat u de veertien dagen voor uw vertrek bij uw oom in Jehlum doorbracht, waar u ook bedreigd werd (BAMF p. 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u daarentegen aan dat u de dag voor uw vertrek in uw ouderlijk huis doorbracht (CGVS p. 5). U ontkent deze uitspraken in Duitsland gedaan te hebben (CGVS p. 21)

Ten tweede geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat uw broer uw vertrek regelde via een broer van zijn vriend en dat uw broer hier ook voor betaalde (CGVS p. 11). In Duitsland gaf u daarentegen aan dat uw maternale oom uw reis regelde (BAMF p. 3). Na confrontatie geeft u aan dat u in Duitsland ook vertelde dat uw broer dit deed (CGVS p. 11).

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de datum van uw vertrek. Tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u eerst aan dat u tot 2015 in Lahore verbleef, om onmiddellijk daarna te zeggen dat u in 2016 vertrok (CGVS p. 4), zoals u ook verklaarde tijdens uw interview bij de DVZ (Verklaring DVZ). Op de vraag waar u zich tussen 2015 en 2016 dan bevond, verklaart u dat u toch in 2015 vertrok, en dat u in 2016 aankwam in Iran (CGVS p. 4), om daarna onmiddellijk te verklaren dat u op 02/02/2016 vertrok uit Pakistan (CGVS p. 5). U verklaart dat u in de war was omdat u problemen had in 2015 (CGVS p. 5).

Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verklaringen over uw vertrek uit Pakistan niet aannemelijk te maken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ten vijfde weet u uw verklaringen over het vertrek van uw moeder en broer uit Pakistan niet aannemelijk te maken. Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop zij vertrokken. U verklaart namelijk dat dit kort na uw vertrek en lang voor uw aankomst in Duitsland gebeurde (CGVS p. 19). U vertrok in februari 2016 en kwam in juli 2016 in Duitsland aan. Eerder verklaarde u echter dat zij pas twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud naar Turkije verhuisden (CGVS p. 5), wat dus in 2020 zou zijn. Bovendien verklaarde u in Duitsland dat het goed ging met uw familie en dat zij nog in Pakistan woonden (BAMF p. 3). Na confrontatie geeft u aan dat u niet meer juist weet wanneer dit gebeurde (CGVS p. 20), maar het gaat hier wel om een erg grote discrepantie, die u op basis van pure vergeetachtigheid niet aannemelijk weet te verklaren.

Ten tweede weet u uw verklaringen over de reden voor hun vertrek niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat zij beslisten om te vertrekken toen een onbekende persoon slechts eenmaal aan uw broer vroeg waar u was.

Nadat uw broer zei dat hij dit niet wist, gebeurde er niets en liet deze persoon hem met rust (CGVS p. 19). Dit lijkt wel een erg smalle basis om de beslissing op te bouwen om te verhuizen naar een ander land.

Samen leiden deze elementen ertoe dat u uw verklaringen over het vertrek van uw moeder en broer uit Pakistan niet aannemelijk weet te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros

van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi. Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de twijfels omtrent diens opgegeven identiteit en achtergrond onterecht zijn. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn identiteit niet onomstotelijk wist aan te tonen gezien het gebrek aan identiteitsdocumenten. Verzoeker wijst hierbij op de samenwerkingsplicht en benadrukt dat er *in casu* niet aan werd voldaan. Verzoeker stelt hierbij dat hij Pakistan verliet om ernstige redenen en aldus zich niet kon aanmelden bij de Pakistaanse ambassades. Zijn identiteitskaart verloor hij in 2015.

Wat de tegenstrijdige verklaringen over zijn kerngezin en diens opleidingsniveau betreft stelt verzoeker dat er tijdens de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas rekening dient worden gehouden met het gegeven dat mensen van nature onvolledige verklaringen afleggen en de imperfecte werking van het geheugen.

Dienaangaande citeert verzoeker een psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat personen niet steeds consistent vertellen over een bepaalde gebeurtenis. Dit is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid.

Waar de bestreden beslissing het niet geloofwaardig achtte dat verzoeker werd achtervolgd daar Lahore een miljoenenstad was en de aanwezigheid van onbekende mensen die hem raar aankeken niet noodzakelijk betekent dat verzoeker werd achtervolgd, stelt verzoeker dat men voorbij gaat aan zijn beeld van de situatie.

De tegenstrijdigheden opgenomen in de bestreden beslissing omtrent zijn achtervolging betekenen niet noodzakelijk dat de gebeurtenis niet plaatsvond.

De bestreden beslissing trekt verder de motivering van de vrachtwagenchauffeur in twijfel. Verzoeker stelt dat de vrachtwagenchauffeur mogelijks niet zo goed had nagedacht over zijn daden.

Verzoeker brengt ook landeninformatie aan waaruit blijkt er een stijging van illegale wapenhandel in Pakistan is.

De bestreden beslissing stelde verder dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de aard van de achtervolging. Verzoeker ontkent echter in Duitsland te hebben gezegd dat hij met een wapen werd bedreigd. Wat de overige tegenstrijdigheden betreft verwijst verzoeker nogmaals naar het psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat personen niet steeds consistent vertellen over een bepaalde gebeurtenis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er aan de door verzoeker opgeworpen vrees geen geloof kan worden gehecht daar verzoeker blijkt geeft van een gebrek aan medewerking (i), tegenstrijdige verklaringen aflegt (ii) en zijn achtervolging niet aannemelijk maakte (iii).

Verzoeker slaagt er niet in om deze terechte vaststellingen te weerleggen door op algemene wijze te verwijzen naar de imperfectie van het geheugen en te stellen dat een onderzoek erop wijst dat personen niet steeds consistente verklaringen afleggen. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel objectief bewijsstuk neerlegt waaruit zou blijken dat hij aan geheugenproblemen zouden lijden die hem zouden verhinderen om consistente verklaringen af te leggen. Ook blijkt nergens uit het de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker niet in staat zou zijn om consistente verklaringen af te leggen (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). Mogelijks slaagt men er niet steeds in om verklaringen af te leggen die volledig gelijklopend zijn, doch mag men van verzoeker verklaringen verwachten die voor het overgrote merendeel consistent zijn, *quod non*.

Gelet op het bovenstaande kan de bestreden beslissing dan ook worden gevolgd waar deze stelt dat de tegenstrijdigheden van verzoekers verklaringen betreffende diens kerngezin, scholingsgraad, vervolging en vertrek uit Pakistan op ernstige wijze afbreuk doen aan diens geloofwaardigheid.

Verzoeker kan deze tegenstrijdigheden tussen het persoonlijk onderhoud enerzijds en zijn verklaringen in Duitsland ook niet verschonen door simpelweg te ontkennen dat hij bepaalde zaken in Duitsland zou hebben gezegd. Behoudens enig tegenbewijs, mag men ervan uitgaan dat de Duitse asielautoriteiten getrouw verzoekers verklaringen hebben opgetekend.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal verzaakt aan zijn samenwerkingsplicht, gaat verzoeker voorbij aan de terechte vaststelling van de bestreden beslissing waar werd opgemerkt dat verzoeker weigerde om documenten te gaan halen bij de Pakistaanse ambassade zolang diens verblijf in België niet gevrijwaard was. De Raad treedt de bestreden beslissing bij in dat verzoeker een manifeste onwil tot samenwerking vertoont en zo diens algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Het verlies van zijn identiteitskaart in 2015 doet hier geen enkele afbreuk hieraan, daar verzoeker weigert om nieuwe documenten te gaan halen bij een Pakistaanse ambassade.

Voorts dient de bestreden beslissing te worden gevolgd waar deze stelt dat de achtervolging die verzoeker zou hebben ervaren niet aannemelijk is. De bestreden beslissing stelde terecht dat :

“U geeft aan dat u wist dat u achtervolgd werd doordat u steeds onbekende mensen zag die u raar aankeken (CGVS p. 15). Zij lieten u echter op geen enkele manier weten wie zij waren, spraken u nooit aan en raakten u ook niet aan (CGVS p. 17). Ook ging het niet steeds om dezelfde mensen, maar zag u steeds anderen (CGVS p. 15). De aanwezigheid van steeds andere onbekende mensen die weliswaar raar naar u kijken is echter geen concrete aanwijzing dat u achtervolgd zou worden. Zeker in een grootstad als Lahore, die 11 miljoen inwoners telt, kan deze omstandigheid als een eerder natuurlijke gang van zaken worden beschouwd.”

Verzoeker poneert dat hij de situatie anders ervoer, dat hij wel degelijk het gevoel had dat hij werd achtervolgd. De Raad merkt hierbij dat de gevoelens van verzoeker geen afbreuk doen aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing waaruit nergens blijkt dat verzoeker werd achtervolgd, temeer daar verzoeker over deze achtervolging tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Tevens dient de bestreden beslissing te worden gevolgd wat de ongeloofwaardige handelingen van de vrachtwagenchauffeur betreft:

“Ten tweede slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat de chauffeur van de vrachtwagen u überhaupt zou willen laten achtervolgen. U geeft aan dat er veel wapens in de tractor lagen die u moest uitladen, waaronder grote geweren. U verklaart ook dat u deze moest uitladen terwijl de chauffeur achteraan de vrachtwagen stond en naar u keek, zonder u hierbij te helpen (CGVS p. 13). Nadat hij merkte dat u de wapens zag, gebod hij u alles verder uit te laden en verklaarde hij dat hij u zou vermoorden als u iemand zou vertellen over de wapens (CGVS p. 13). Na uw belofte niets te zullen zeggen, liet hij u gaan en ging niet verder dan deze verbale bedreiging (CGVS p. 14). De dag erna stuurde hij dan plots wel twee mensen om u te achtervolgen, en liet u maandenlang surveilleren door steeds wisselende spionnen (CGVS p. 10). Nochtans wist u zelfs niet bij welke groep deze mensen hoorden of waar ze de wapens voor zouden gebruiken (CGVS p. 17). U geeft zelf aan dat u hen geen enkele reden gaf om u te verdenken (CGVS p. 18). Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat zij de enorme mankracht zouden inzetten die noodzakelijk was om u maandenlang constant te achtervolgen. Als zij over dit soort mankracht zouden beschikken, hadden zij u zelfs nooit moeten betrekken bij het uitladen van de wapens, zij hadden dit dan zeker zelf kunnen doen. Indien zij het bestaan van deze wapens tegen zo'n hoge prijs geheim wilden houden, had de vrachtwagenchauffeur zelfs ook alleen kunnen uitladen, aangezien u dit ook alleen kon. Als zij vaker op deze manier te werk gingen en iedereen zouden achtervolgen die zij ooit een lading wapens hadden laten uitladen, zouden zij bovendien over een nog grotere mankracht moeten beschikken.”

Verzoeker kan deze uitgebreide motivering niet weerleggen door simpelweg te stellen dat de vrachtwagenchauffeur er anders over nadacht, daar de door verzoeker beschreven handelingen van de vrachtwagenchauffeur alle logica ontbreken.

Evenmin kan verzoeker de geloofwaardigheid van zijn verklaringen remediëren met het citeren van landeninformatie waaruit blijkt dat er een stijging van illegale wapenhandel in Pakistan is. Het aanbrengen van algemene informatie zegt niet over de persoonlijke gebeurtenissen waarmee verzoeker werd mee geconfronteerd, laat staan dat deze zijn ongeloofwaardige verklaringen kunnen remediëren.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld.

PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte

stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker haalt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Punjab in Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP